

TEXELSE COURANT

Groen Zwart - Texels in het hart

- Voorpagina - Archief - Agenda - Excursies - Bezorgers - Om te onthouden - Links - Colofon -

Succes biedt geen garantie voor toekomst huiskamerfestival

Het huiskamerfestival was met 3300 bezoekers nagenoeg uitverkocht, publiek en artiesten reageerden wederom laaiend enthousiast en ziek en zeer of andere pech bleven de organisatie bespaard. Toch is het maar de vraag of de vijfde aflevering van Broadway een vervolg krijgt en waagde geestelijk vader en organisator Cor van Heerwaarden zich in zijn slotwoord niet aan de al bijna traditionele uitroep: 'Tot over twee jaar!'

Vóór, tijdens en na het festival werd druk gespeculeerd over het voortbestaan van Broadway. Gevraagd naar zijn aarzeling vertelt Van Heerwaarden dat er 'te veel onzekere factoren' zijn om nu al te beloven dat er in 2008 opnieuw een Broadway wordt gehouden. Een belangrijke factor is de toekomst van theater Klif 12. Van Heerwaarden hoopte zijn opvolgers binnen het eigen personeelsbestand te hebben, maar die optie is (voorlopig) komen te vervallen. Daarnaast voorziet hij problemen om de bezoekers tevreden te blijven stellen. 'Het publiek wordt steeds veeleisender. De eerste keer vindt iedereen alles prachtig, maar als je vaker komt, verwacht je ook dat het niveau meegroeit. Maar hoe haal je kwaliteit in huis als je het geld niet hebt om de artiesten meer dan marginaal te betalen? In de huidige opzet kunnen we ze alleen maar reiskosten, onderdak en een beetje zakgeld bieden. Ik vind eigenlijk dat als de politiek ermee koketteert dat we zo'n cultureel evenement op ons eiland hebben, dat ze dan ook maar met wat geld over de brug moeten komen. Het mooiste zou zijn als we één jaarsalaris subsidie zouden krijgen om al het organisatorische werk te verrichten. Er is gelukkig een trouwe club vrijwilligers, van wie vooral Charlotte Lorier en Joop Groeskamp ontzettend veel werk verzetten. Maar dat is allemaal liefdewerk oud papier. Daar zou best wat tegenover mogen staan.'

Dat het nog steeds lukt een festival van formaat te organiseren, is in belangrijke mate ook te danken aan de artiesten, van wie de meesten altijd graag komen. 'De deelnemers zijn idolaat van het festival. We verwennen ze en ze hebben een paar gezellige avonden met elkaar. Voor beginnende artiesten is ook belangrijk dat we ze een podium bieden. Maar ik mis soms wel mensen die ik graag had gehad, terwijl je mensen die zich altijd vrijwillig voor je hebben ingezet maar misschien niet van topniveau zijn moeilijk nog kunt passeren. Met een groter budget loop je daar niet tegenaan.'

Van Heerwaarden durft niet te zeggen hoe groot de kans is dat Broadway blijft bestaan. 'Natuurlijk, als je me diep in mijn hart kijkt, ga ik gewoon door. Ik ben ook wel zo dat ik flink wil uitpakken over twee jaar, wanneer we twintig jaar bestaan. En in de euforie van een geslaagd festival - ik had een pijnlijke kont van de veren die ze erin hadden gestoken - was het best verleidelijk om een nieuw festival aan te kondigen. Maar als volgend jaar blijkt dat het niet lukt, dan ga ik op mijn bek en dat wil ik niet.'

Een compleet overzicht van Broadway 2006 is in dit bestek uiteraard onmogelijk te bieden. Op vrijdagavond werd opgetreden in maar liefst 23 huiskamers, schuren en garages op Klif en omgeving, op zaterdag- en zondagavond waren dat er zelfs 30. In ieder theater waren vier optredens per avond, zodat er in totaal 332 te zien waren, verzorgd door 121 artiesten. Nog niet eens meegeteld zijn daarbij de spontane nachtelijke optredens met de band van Johan Hoogebom op het podium van Klif 12, waarbij ook eilandgenoten als Arie Lap en Martin Trap hun vocale kwaliteiten lieten horen.

Door hun ervaringen door te vertellen, schetsten de toeschouwers elkaar echter een beeld. De kwaliteit van de vrijdag, zaterdag en zondag gehouden lustrumeditie was over het algemeen van hoog niveau. Een enkel optreden viel wat tegen. Zo hadden Heleen Suiker en Mars Teunisz, die als solisten al veel vaker meededen, aangekondigd als gelegenheidsduo een speciaal programma voor Broadway in te studeren, maar verscheen Suiker uiteindelijk maar eventjes op het podium. Wisselende reacties kregen Luider & Van Donselaar, die in de woning van Cor van Heerwaarden en partner Bas ten Have optraden en de bezoekers bezwoeren dat ze niet bang hoefden te zijn voor homo's. Hoewel de twee door hun maffe typetjes en Utrechtse dialect de lachers al snel op hun hand kregen, was de inhoud van het programma nogal mager.

Onvermijdelijk was ook dat sommige bezoekers werden teleurgesteld omdat ze een serieuze voorstelling kregen voorgeschoteld, terwijl ze op iets te lachen hadden gehoopt. Een treffend voorbeeld was het (Texelse) optreden van pianisten Charles Janko en zoon Janko Duinker, die tangomuziek speelden, waarop werd gedanst door Christine Fratteur en Hartwig Kremer. Bij het wegsterven van de laatste klanken tijdens de slotvoorstelling op zondagavond vroeg een ontroerde vrouw om een toegift, waarna een andere bezoeker opstond en uitriep: 'Maar dan zonder mij, de groeten!'

Nieuws

- Snel zoeken -

- Actueel -

- Archief -

- Uitgebreid zoeken -

- Print versie -

- Reageren -

Andere artiesten werden unaniem de hemel in geprezen. Dat gold vooral voor Jochem Myer, die een paar jaar geleden doorbrak naar een groot publiek en onlangs door André van Duin in het televisieprogramma De wereld draait door werd gebombardeerd tot diens persoonlijke favoriet. Myer ontpopte zich ook in Den Hoorn als publiekslieveling, mede dankzij zijn spontane houding. Voor en na zijn optredens - iedere artiest trad vier maal op een avond op - knoopte hij links en rechts een praatje aan. Vertederend was zijn bekentenis dat hij voor de vijftig toeschouwers in de huiskamer van de familie Groeskamp veel nerveuzer was dan een paar dagen eerder, toen hij vijftienhonderd toeschouwers moest zien te vermaken in de schouwburg van Zaandam.

Een openbaring voor wie hem niet kende was ook het optreden van Jeroen Bouwhuis, winnaar van het dit jaar gehouden Amsterdams Kleinkunst Festival. Hij speelde mime en deed dat met zoveel overgave en energie, dat hij na iedere voorstelling een nieuwe schone handdoek had om het zweet van zijn lichaam te deppen. Van een heel andere aard was Neske Beks, die vanuit de bedstee van het loodshuisje van de familie Van Dapperen - het kleinste theater van het festival - een intieme en bijna breekbare voorstelling gaf. Zeer de moeite waard was ook Marjolein Meijers, beter bekend als Annie van de Berini's. Na 22 jaar samen te hebben gewerkt, nam ze onlangs afscheid van theaterpartner Harry. Op Broadway trad ze op met haar nieuwe groep, Annie en de Cowboys, die traditionele country met Nederlandse teksten ten gehore bracht. Eén van de hoogtepunten was een oud lied van Hank Williams, vertaald door Jan Rot, met de prachtige zinsnede: 'Wie nooit eens huilt, heeft nooit geleefd, wat is mooier dan verdriet.'

Veel belangstelling trokken uiteraard de Texelse artiesten. Claudia Reij was terug op het eiland om als zangeres van Villa Zeezicht gevoelige liederen te zingen. Aris en Marianne van Zeijlen speelden een wat ingekorte en aangepaste versie van De Bevruchting, dat ze afgelopen winter al opvoerden in Klif 12. Ook van de hand van schrijver Eric Hercules was De Flat van Mehmet, in de bollenschuur van Arie Lap opgevoerd door GF-05-11, de eenakter- en sketchgroep van Klif 12. Deze voorstelling ontlokte gemengde gevoelens. Leuk was het gegeven, van een geïntegreerde allochtoon die uitstekend kan opschieten met zijn Nederlandse flatgenoten, maar zich blijft verbazen over overspel, lesbische relaties en een bovenbuurman die zijn geluk ontvlucht door zich te verhangen. Ook het spel van Hans Oosterhaven, Karin Nauta, Ina Schrama, Koosch Pels Rijcken, Aliëtte Fonds, Lia Coutinho, Margrethe Blom en nieuwkomer Martijn Dros was goed, terwijl het metershoge decor, met een van bollenkisten geconstrueerd flatgebouw, er ronduit spectaculair uitzag. Doordat de spot steeds op het balkon van een ander appartement werd gericht, lag het speltempo echter vrij laag, wat de amusementswaarde niet ten goede kwam.

Opvallend goed was het optreden van zangeressen Irisabella Bakker, Ruthie Vazana en Anneke Brons, samen het trio Anyway. Brachten ze bij twee voorgaande afleveringen vooral de gangbare a capella, ditmaal hadden ze in een jaar tijd een uitgekiend repertoire ingestudeerd. Met fraaie vertolkingen van onder meer een traditioneel lers lied en I still haven't found van popgroep U2 konden ze zich uitstekend meten met hun professionele collega's in de andere theaters van Broadway. Het valt te hopen dat ze over twee jaar hun kwaliteiten opnieuw mogen tonen.

Joop Rommets

- Terug -

Naam

E-mail

Reactie

- Reageren -